

Η διδασκαλία του αγίου Σιλουανού περί της προς τους εχθρούς αγάπης.(Γέροντος Σωφρονίου)

Δημοσιεύτηκε στις Τετάρτη, 05 Οκτωβρίου 2016 21:20 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 2 Tweet 1 Email 0 Share 8

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο   Καλύτερο

Αξιολόγηση

Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΧΘΡΟΥΣ ΑΓΑΠΗΣ

Όπως εκάστη ορθολογιστική κοσμοθεωρία έχει την λογικήν αυτής ακολουθίαν, την διαλεκτικήν αυτής, ούτω και ο πνευματικός κόσμος έχει την ιδίαν αυτού δομήν και διαλεκτικήν. Η διαλεκτική όμως της πνευματικής εμπειρίας είναι κατά το πλείστον ιδιότυπος και δεν συμπίπτει προς την πορείαν της συνήθους διανοήσεως.

Ούτως εις τους ορθολογιστάς δυνατόν να φανή παράδοξον το υποδεικνυόμενον υπό του μακαρίου Γέροντος (αγίου Σιλουανού) κριτήριον της αληθούς πίστεως, της γνησίας θεοκοινωνίας, το γνώρισμα της ενεργείας της χάριτος, τουτέστιν η αγάπη προς τους εχθρούς.

Επί του προκειμένου, παρά την επιθυμίαν ημών να είμεθα κατά το δυνατόν σύντομοι και να αποφύγωμεν παν περιττόν, θεωρούμεν αναγκαίον όπως είπωμεν ολίγας λέξεις προς διασάφησιν.

Εις τον άνθρωπον εδόθη η ελπίς να λάβη κατά τον αιώνα τον μέλλοντα δωρεάν μεγάλης Θεοομοιώσεως και πληρώματος μακαριότητος, αλλ' επί γης γνωρίζει μόνον «τον αρραβώνα» της μελλούσης καταστάσεως.

- Εντός των ορίων της επιγείου πείρας, εις τον ενδεδυμένον την σάρκα άνθρωπον εδόθη κατά τον καιρόν της προσευχής να συνδυάζη την εν τω Θεώ διαμονήν μετά της μνήμης του κόσμου. Όταν όμως η εν τω Θεώ διαμονή φθάνη εις μεγαλύτερον πλήρωμα, τότε «λησμονείται ο κόσμος», καθώς ο ολοσχερώς «προσκολλώμενος προς την γην» επιλανθάνεται του Θεού.

Αλλ' εάν εν καταστάσει πληρεστέρας διαμονής εν τω Θεώ ο κόσμος «λησμονήται», είναι άρα γε δυνατόν να ομιλώμεν περί της αγάπης προς τους εχθρούς ως κριτηρίου της αληθούς Θεοκοινωνίας; Όντως, ο επιλανθανόμενος του κόσμου δεν σκέπτεται ούτε περί φίλων, ούτε περί εχθρών.

Ο κατά την ουσίαν Αυτού υπερκόσμιος Θεός δια των ενεργειών Αυτού μένει εν τω κόσμω. Το πλήρωμα και η τελειότης της επέκεινα του κόσμου καταστάσεως του Θεού ουδόλως καταστρέφονται εκ της αδιαλείπτου ενεργείας Αυτού εν τω κόσμω. Ο επί γης όμως άνθρωπος, ο σάρκα ενδεδυμένος, δεν έχει τοιαύτην τελειότητα, και δια τούτο, όταν συγγίγηται τω Θεώ εξ ολοκλήρου, ήτοι δι' όλων των δυνάμεων του νοός και της καρδίας αυτού, ουδεμίαν πλέον συνείδησιν έχει του κόσμου. Εκ τούτου όμως δεν εξάγεται ότι το πλήρωμα της εν τω Θεώ διαμονής δεν συνδέεται μετά της αγάπης προς τους εχθρούς. Ο Γέρον εβεβαίωτο το εναντίον, ήγουν τον στενωτάτον σύνδεσμον του ενός μετά του ετέρου.

Κατά την εμφάνειαν του Κυρίου εδόθη εις τον Γέροντα εκείνος ο βαθμός της γνώσεως, όστις αποκλείει την αμφιβολίαν και τον δισταγμόν. Κατηγορηματικώς επεβεβαίωτο ότι, όστις αγαπά τον Θεόν δια Πνεύματος Αγίου, οπωσδήποτε αγαπά και παν δημιούργημα του Θεού και προ παντός τον άνθρωπον. Την αγάπην ταύτην εγνωρίσεν ως δωρεάν του Αγίου Πνεύματος· εδέχθη αυτήν ως ενέργειαν του Θεού άνωθεν καταβαίνουσαν· και, εν ταυτώ, ησθάνθη την ολοκληρωτικήν εν τω Θεώ κατάδυσιν προελθούσαν εξ αιτίας της εν χάριτι αγάπης προς τον πλησίον.

Ομιλών ο Γέρον περί των εχθρών μετεχειρίζετο την γλώσσαν του περιβάλλοντος αυτού, ένθα πολλά ελέγοντο και εγράφοντο περί των εχθρών της πίστεως. Ο ίδιος διέκρινε τους ανθρώπους ουχί εις εχθρούς και φίλους, αλλ' εις γνωρίσαντας και αγνοούντας τον Θεόν. Εάν αι ιστορικά συνθήκαι ήσαν άλλαι, τότε και ο Γέρον, υποθέτομεν, θα εξεφράζετο κατ' άλλον τρόπον, όπερ και συνέβη πολλάκις, ότε ωμίλει περί της αγάπης προς τον συνάνθρωπον εν γένει, ανεξαρτήτως εάν ούτος ευεργετή ή απ' εναντίας κακοποιή ημάς. Εις τούτο έβλεπε την ομοίωσιν προς τον Χριστόν, Όστις «ήπλωσε τας χείρας επί του σταυρού», ίνα «ελκόση πάντας ανθρώπους».

Πού έγκειται η δύναμις της εντολής «αγαπάτε τους εχθρούς υμών»; Δια τί είπεν ο Κύριος ότι οι φυλάσσοντες τας εντολάς Αυτού γνωρίζουν πόθεν η διδαχή αύτη (Ιωάν. ζ' 17); Πώς κατενόει τούτο ο Γέρον;

Γέρων Σωφρόνιος

«Ο Θεός αγάπη εστίν», αγάπη απόλυτος, περιβάλλουσα εν υπεραφθονία πάσαν την κτίσιν. Ο Θεός και εν τω άδη παρίσταται ως αγάπη. Το Πνεύμα το Άγιον χορηγεί εις τον άνθρωπον, κατά τον βαθμόν της δεκτικότητος αυτού, την ενεργόν γνώσιν αυτής της αγάπης, και ούτως ανοίγει εις αυτόν την οδόν προς το πλήρωμα της υπάρξεως.

Εκεί όπου υπάρχουν «εχθροί», εκεί υπάρχει και απόρριψις. Δια της απορρίψεως ο άνθρωπος εκπίπτει αναποφεύκτως του Θείου πληρώματος και ευρίσκεται ήδη εκτός του Θεού. Οι τυχόντες της Βασιλείας των ουρανών και μένοντες εν τω Θεώ εν Πνεύματι Αγίω βλέπουν όλας τας αβύσσους του άδου, διότι εν όλω τω είναι δεν υπάρχει περιοχή, όπου ο Θεός απουσιάζει. «Όλος ο ουρανός των Αγίων ζη εν Αγίω Πνεύματι, από του Πνεύματος δε του Αγίου ουδέν εν όλω τω κόσμω είναι κεκρυμμένον ...». «Ο Θεός είναι αγάπη, και εις τους Αγίους το Πνεύμα το Άγιον είναι αγάπη» (σ. 496). Μένοντες εν τω «ουρανώ» οι Άγιοι βλέπουν τον άδη και τον περιβάλλουν ωσαύτως δια της αγάπης αυτών.

Οι μισούντες και αποκρούοντες τον αδελφόν αυτών έχουν ελλιπή την ύπαρξιν, και τον αληθινόν Θεόν, Όστις είναι αγάπη τα πάντα περιβάλλουσα, δεν εγνώρισαν, και την οδόν προς Αυτόν δεν εύρον.

Το δια τον άνθρωπον ασυμβίβαστον του πληρώματος της εν τω Θεώ παραμονής προς το πλήρωμα της παραμονής εν τω κόσμω, υπό την έννοιαν του «άμα», οδηγεί εις το ότι η κρίσις περί του γνησίου ή αντιθέτως του «απατηλού» της θεωρίας γίνεται δυνατή μόνον «μετά την επιστροφήν» εις την μνήμην και την αίσθησιν του κόσμου. Εμαρτύρει ο Γέρων ότι, εάν μετά την πνευματική κατάστασιν, εκλαμβανομένην ως Θεοπτίαν ή Θεοκοινωνίαν, δεν υπάρχει αγάπη προς τους εχθρούς και άρα προς όλην την κτίσιν, τούτο είναι σαφής ένδειξις ότι η θεωρία δεν είναι γνησία, τουτέστιν αληθής κοινωνία μετά του Θεού.

Η «αρπαγή» εις την θεωρίαν δύναται να έλθη εις τον άνθρωπον, πριν ή ο ίδιος σκεφθή περί τούτου. Εν τη καταστάσει της αρπαγής, και όταν εισέτι αύτη δεν είναι εκ Θεού, ο άνθρωπος δύναται να μη αντιληφθή τι υπέστη. Εάν «μετά την επιστροφήν» εμφανίζεται ως καρπός της θεωρίας ο τύφος και η αδιαφορία δια τα πεπωμένα του κόσμου και του ανθρώπου, τότε, άνευ αμφιβολίας, η θεωρία είναι ψευδής. Όθεν, το γνήσιον ή μη της θεωρίας γνωρίζεται εκ των καρπών αυτής.

Και αι δύο εντολαί του Χριστού, ήγουν η αγάπη προς τον Θεόν και η αγάπη προς τον πλησίον, συναποτελούν μίαν ζωήν. Και ως εκ τούτου, εάν πιστεύη τις ότι ζη εν τω Θεώ και αγαπά τον Θεόν, αλλά μισή τον αδελφόν αυτού, ούτος ευρίσκεται εν πλάνη. Ούτως η Δευτέρα εντολή δίδει εις ημάς την δυνατότητα να διαπιστώσωμεν εάν αληθώς ζώμεν εν τω αληθινώ Θεώ.

Αρχιμανδρίτου Σωφρονίου, Ο Άγιος Σιλουανός ο Αθωνίτης, Ιερά Σταυροπηγιακή Μονή Τιμίου Προδρόμου, Έσσεξ Αγγλίας 1999, σελ. 154-156.

Πηγή